

hvor meget han end raabte, og hvor stærkt han end truede, blev Drengen deroppe, krøb tilmed i sin Angst stadig højere tilvejs, tilsidst saaes han helt oppe i Toppen. Saa hørtes pludselig et Skrig. Den Gren, hvorpaa han havde søgt Fodfæste, knækkede, og Drengen styrtede til Jorden. Han blev Krøbling for Livstid, og Samvittighedsnag gjorde Faderen vanvittig, han sad indtil sin Død indespærret i en Galeanstalt.

„Imidlertid voksede Sønnerne op. Den ældste blev en sund og rødmosset ung Junker, ret hvad man kalder en Kærnekarl, der giftede sig med en køn Pige, satte et Kuld raske Børn i Verden, drev Ejendommen op til at blive en Mønstergaard og i det hele gjorde sin Skyldighed som velvoksent Mandfolk. Imens laa Broderen bleg og stille paa sin Baare ude i Parken, omsværmet af sine Venner Fuglene, som aad af hans Haand. Han følte sig slet ikke ulykkelig, pintes kun af dumme Menneskers Medynk og af Tanken paa Faderens Elendighed. Jeg har selv set ham. Han var vel dengang en atten-nitten Aar, og jeg har aldrig kunnet glemme det forklarede Udtryk i hans Ansigt. Det var, som stod der en Lysglans om hans hele hjælpeløse Skikkelse. Til Erstatning for den Førlighed, der var bleven ham berøvet, havde han faaet hin sjette Sans, der skænker Sjælen dens dybeste Nydelser. Den kluntede Dreng med den mutte Trolld i Øjet var bleven — ja, en Stakkel, hverken Mand eller Kvinde, hverken Barn eller Voksen, men et Menneske, i hvis Blik Uendeligheden afspejlede sig i al sin Klarhed, Dybde og Ro. Og jeg maatte tænke paa hans Fader, hvem Samvittigheden, dette hæslege Spøgelse, havde drevet ind i Mørket, fordi han ikke havde ejet Troen, den sande Tro, Troen